

Arrest

nr. 118 963 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 november 2012, in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 april 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 25 april 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14/11/2012 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [C.A.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40 bis stelt: § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. immers, als bewijs ten laste in het verleden legt betrokkene bewijzen voor dat hij tot 2010 onderhoudsgeld ontving. Er werden echter geen bewijzen aangebracht dat hij na deze periode nog steeds financiële steun van de referentiepersoon heeft ontvangen. Aangezien er bijgevolg geen recente bewijzen werden voorgelegd is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van zijn moeder.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:

"aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen".

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Artikel 7 Vreemdelingenwet wordt niet opgenomen in de beslissing, laat staan dat wordt aangeduid op grond van welke van de in artikel 7 opgenomen omstandigheden waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is, het bevel zou genomen zijn.

Artikel 52, §4, vijfde lid houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van vornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel. Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te

gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RvV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als

*lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.
Het enige middel is in die mate ongegrond.*

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.”

2.1.2. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen, ...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigd immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) *“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”,* eigen

vertaling, zie ook RvV 28 juni 2011, nr. 64 084), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). De Raad van State benadrukte daarenboven reeds dat *“[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.”* (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoeker voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen opwerpt dat niet blijkt dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief aangezien hij in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dus de bepaling kent waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond moet worden gesteld dat in voormelde wetbepaling twaalf gevallen zijn voorzien waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven en dat niet blijkt dat verzoeker kennis heeft van de precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, zodat niet kan worden besloten dat hij geen belang heeft bij zijn middel.

Louter ten overvloede moet er tevens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

De Raad stelt in casu vast dat het feit dat verweerder heeft nagelaten de beslissing tot afgifte van het bevel om grondgebied te verlaten te motiveren – waardoor deze beslissing dient te worden vernietigd –

op zich evenwel niet toelaat te concluderen dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met enig gebrek is behept waardoor deze evenzeer dient te worden vernietigd.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting in zijn eerste middel voorts niet aan dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"[...]"

De aanvraag van verzoeker is gegrond op art. 40bis Vreemdelingenwet.

Art. 40bis §2 Vr.W. :

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° ...

2° ...

3° de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen..."

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt :

"De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Art. 40bis stelt : §2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in de neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Immers, als bewijs ten laste in het verleden legt betrokkene bewijzen voor dat hij tot 2010 onderhoudsgeld ontving. Er werden echter geen bewijzen aangebracht dat hij na deze periode nog steeds financiële steun van de referentiepersoon heeft ontvangen. Aangezien er bijgevolg geen recente bewijzen werden voorgelegd is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van zijn moeder.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Gebrek aan motivering in de beslissing omtrent het inwonen van verzoeker bij moeder, nochtans vermeld OP verblijfsaanvraag en gestaafd door stukken:

De bestreden beslissing bevat geen motivering omtrent het inwonen van verzoeker van 2010 tot 2012 bij moeder in Rotterdam. Nochtans wordt dit op de aanvraag van verblijf (bijlage 19ter) expliciet vermeld: "volgens eigen verklaring woonde [C.D.] van 2010 tot 2012 bij zijn moeder in Rotterdam".

Daarnaast blijkt de samenwoning van verzoeker met zijn moeder in Rotterdam op het adres Zevenkampse Ring 771, 3069 MD Rotterdam ook uit de voorgelegde stukken :

- factuur dd. 07.02.2012 met vermelding van verzoekers adres in Rotterdam Zevenkampse Ring 771, 3069 MD Rotterdam.
- formulier euro-acceptgiro idem
- Fatum wereldreispolis afgesloten op 29.07.2010, met vermelding van naam van verzoeker en adres in Suriname en vermelding van logeeradres in Rotterdam, Zevenkampse Ring 771
- Lidmaatschap van verzoeker bij sportclub Gym manager, met vermelding van verzoekers adres in Rotterdam
- Inschrijfformulier Fit for Free, met vermelding van verzoekers adres in Rotterdam
- Kwitanties van Apotheek Zevenkamp dd. 18.11.2011 voor verzoeker, dd. 14.05.2010 voor moeder : vermelding voor beiden van zelfde adres in Rotterdam
- Brief van SportsArtsOmmoord aan verzoeker dd. 23.12.2010, met vermelding van het adres van verzoeker in Rotterdam
- Kwitantie van een nota voor moeder van Zevenkamp, huisartsen, betreffende verzoeker, met vermelding van zelfde adres in Rotterdam voor beiden
- Star Medisch Diagnostisch Centrum dd. 07.02.2012
- Attest OCMW Essen vermelding van verzoeker als kind van moeder en woonachtig op zelfde adres in Essen

Het adres van de moeder van verzoeker (van voor haar aankomst in België) was Zevenkampse Ring 771, Rotterdam, zoals blijkt uit de aanvraag van een verklaring van inschrijving van moeder (bijlage 19) op 31.07.2012.

De bestreden beslissing schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het inwonen van verzoeker bij moeder, door op dit feit niet te antwoorden. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker na 2010 niet meer ten laste is, terwijl het inwonen van verzoeker zelf al een bewijs van ten laste zijn is.

Geen motivering op dit punt staat gelijk aan foute motivering.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de RvV van 29 april 2008, T.Vreemd. 2008, 212 :
"Het is onredelijk bewijzen van storting naar het land van herkomst te vragen indien het meerderjarig kind met zijn Nederlandse vader jarenlang in Nederland en België heeft gewoond."

Foute motivering omtrent het niet voorbrengen van bewijzen van ten laste zijn vanaf 2010 :

Verzoeker heeft wel degelijk bewijzen voorgebracht dat bepaalde kosten, terwijl hij inwoonde bij zijn moeder in Rotterdam, betaald werden door zijn moeder :

- Kwitantie betaling door moeder van verzoeker van 100,50 euro op 23.12.2010 voor SportsArt Ommoord
- Kwitantie van nota voor moeder betreffende doktersconsult verzoeker op 15.11.2011
- Afschrift ING rekening moeder : betaling op 26.03.2012 van 103 euro aan Star-MDC voor verzoeker (vermelding van zijn naam)
- Detail van internetbankieren van rekening van moeder i.v.m. bovenstaande betaling aan Star-MDC
- Inschrijfformulier Fit for Free met vermelding van de bankrekening van moeder als betaler
- ING afschriften : bewijzen van betaling door moeder van lidmaatschapsgelden van de sportschool Fit for Free, betalingen op 14.02.2012, 10.01.2012, 15.05.2012, 13.03.2012, 11.04.2012
- Detail internetbankieren van rekening moeder betaling sportschool van verzoeker op 11.07.2012

Met deze stukken werd geen rekening gehouden.

Nochtans bewijst verzoeker wel degelijk aan de hand van stukken dat hij ten laste is van zijn moeder. De motivering is dan ook foutief nu zij vermeldt dat er geen bewijzen van ten laste na 2010 worden geleverd daar waar er wel bewijzen geleverd werden.

De bestreden beslissing schendt art. 2 van de Richtlijn 2004/38/EG en art. 40 bis Vreemdelingenwet. Daarenboven schendt de bestreden beslissing het recht op gezinshereniging gegarandeerd door art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

2.2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.2.2.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden om aan te tonen dat zijn aanspraken enige grond hebben. Een vreemdeling die ouder is dan eenentwintig jaar en die zijn Nederlandse moeder in België wenst te vervoegen dient, overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dan ook aan te tonen dat hij ten laste is van zijn moeder. Verzoeker die op 14 november 2012 een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende bracht stukken aan waaruit blijkt dat hij tot en met augustus 2010 regelmatig kleine geldsommen van zijn moeder ontving. Verweerder oordeelde dat deze stukken niet toelaten te concluderen dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten nog ten laste was van zijn moeder. Dit standpunt is niet incorrect of kennelijk onredelijk. Verzoeker stelt dat hij bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag verklaarde dat hij in de periode 2010 – 2012 bij zijn moeder in Rotterdam woonde en verweerder met deze verklaring *“gestaafd door stukken”* geen rekening hield. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat geenszins blijkt dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag enig stuk aanbracht ter onderbouwing van zijn stelling en dat ongestaafde beweringen niet in aanmerking dienen te worden genomen.

Waar verzoeker verwijst naar een aantal stukken waaruit volgens hem blijkt dat hij na 2010 bij zijn moeder inwoonde en zij bepaalde kosten droeg dient te worden herhaald dat niet blijkt dat verzoeker deze stukken aanbracht ter onderbouwing van zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten en dat het niet aan de Raad toekomt om deze stukken in de plaats van het bevoegde bestuur te beoordelen. Deze stukken kunnen in de procedure voor de Raad dan ook niet nuttig worden aangevoerd. De Raad dient de regelmatigheid van een administratieve beslissing immers te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte (cf. RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het gegeven dat verzoeker aantoont dat zijn moeder aan een ambtenaar bij de administratieve diensten van de gemeenten Essen meedeelde dat zij alle nuttige documenten ten bewijze van het feit dat haar drie kinderen ten hare laste zijn zou overmaken laat niet toe te concluderen dat de bij het verzoekschrift gevoegde documenten effectief werden overgemaakt en doet derhalve geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

Verzoeker kan, nu niet blijkt dat hij bij zijn aanvraag aantoonde dat hij voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag effectief bij zijn moeder inwoonde, niet nuttig verwijzen naar een arrest van de Raad waar een dergelijke samenwoning tussen een meerderjarig kind en de ouder die werd vervoegd wel door het bestuur kon worden vastgesteld. Verzoeker gaat met zijn bemerking tevens voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat hij het bewijs dat hij ten laste is van zijn moeder zou dienen te leveren aan de hand van stortingen die zijn moeder aan hem deed in zijn land van herkomst – waarmee in het arrest waarnaar hij verwijst het land waar de betrokkene initieel, dus voor het verblijf in Nederland en België, vandaan kwam wordt bedoeld, in casu dus Suriname –, doch slechts dat hij naliet aan te tonen dat hij voorafgaand aan zijn komst naar België financieel ondersteund werd door zijn moeder.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen met miskenning van de voorliggende bewijsstukken, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2.3. Voorts moet worden geduid dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve geen annulatiemiddel putten uit de schending van een bepaling van deze richtlijn.

2.2.2.4. Verzoeker betoogt nog dat het recht op gezinshereniging gegarandeerd wordt door artikel 8 van het EVRM. Hij gaat echter voorbij aan het gegeven dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker heeft deze afhankelijkheid evenwel niet aangetoond. Verzoeker maakte derhalve niet aannemelijk dat zijn relatie met zijn moeder dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Tevens moet worden aangegeven dat, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK